

[Finansministeren.]

november 1965, hvor man klart går ind for, at regeringen skal føre en sådan politik, at man skal kunne lempe kreditstramningen. Det siges her, at

„vi opfordrer til, at kreditstramningen afløses af finanspolitiske midler“.

Det udtalte man altså på Dansk Smede- & Maskinarbejder-Forbunds formands- og kasserermøde dengang, og det er jo ikke mindre rigtigt i dag. Det er lige så vel i dag ganske vigtigt, at denne linje bliver ført videre, og at denne linje bliver forstået af befolkningen. Det er den fulde beskæftigelse, den høje beskæftigelse, det drejer sig om.

Der er ikke endnu sket de store brud i beskæftigelsen, men en begyndende arbejdsløshed har måske alligevel vist sig under vinterens tryk. Derfor er det nødvendigt, at regeringen fører sin politik videre; derfor er det nødvendigt, at vi skaber et grundlag, som kan gøre det muligt for Nationalbanken at gennemføre en lempelse af kreditstramningen. Jeg er enig med hr. Baunsgaard i, at vi ikke skal hoppe fra den ene situation over i den anden; vi skal ikke tilbage til siksakkursen i den økonomiske politik. Derfor er det vel også rigtigt, når hr. Baunsgaard siger, at vi skal ikke nu med ét slag gennemføre en stærk lettelse af kreditstramningen, men vi skal have en gradvis lempelse; den udtalelse vil jeg også gerne tilslutte mig. Det er ikke siksakpolitikken, vi skal tilbage til, men vi skal fortsætte den stabile økonomiske udvikling.

Hr. Poul Møller spurgte, om der var lagt loft over udgifterne. Hertil kan jeg svare: ja, det er der i den forstand, at der er lagt et loft i forhold til finanslovforslaget, men ikke i den forstand, at det ikke kan lade sig gøre, hvis man her i folketinget ønsker at gennemføre nye udgiftkrævende love. Regeringen har forpligtet sig til at begrænse udgifterne med 125 mill. kr. Det er en hård belastning. Jeg vil ikke sige, det er med let hjerte, at jeg som finansminister er gået med til en sådan begrænsning. Det vil blive uhyre vanskeligt at gennemføre den, og jeg tror også, at man er klar over det i de tre partier, der har indgået denne aftale. Men naturligvis, vi er gået ind på aftalen, og vi vil prøve på at gennemføre den, men der er ikke på forhånd truffet aftale om — dette være også et svar til hr. Poul Møller —

hvilke konkrete udgifter på finansloven der skal skæres ned; det er op til regeringen i den kommende tid at finde frem til disse områder.

Om formueskatten vil jeg gerne sige, at det var vel nok rimeligt at hæve den skattefrie bundgrænse. Hvad aktieselskabsskatten angår, har jeg sagt, at jeg er ked af, at vi måtte gå den vej helt at ophæve den ekstraordinære forhøjelse. For formueskattens vedkommende forholder det sig ikke helt på samme måde. Jeg tror ikke, man kan, som hr. Holger Eriksen sagde det, give udtryk for med sandhed, at det, der er sket her, betyder, at vi behandler formueindtægterne, som om de er finere end arbejdsindtægterne. Det er jo ikke rigtigt. Der er ikke tale om, at den indtægt, man har af en formue, nu skal beskattes mindre eller lavere end den indtægt, man har ved sit arbejde. Det er fortsat således, at den indtægt, en formue giver i kraft af rente eller anden indtægt af erhvervsvirksomhed, naturligvis beskattes fuldt ud på linje med al anden indtægt. Det, det drejer sig om, er, hvorvidt formuen herudover skulle belastes med en ekstra skat. Det er jo det system, vi har her i landet, og det er ikke urimeligt, for i andre lande har man en større skat af renteindtægter, af formueindtægter, end vi har. Vi har samme skat på indkomsten, uanset hvad indkomstens kilde er, og derfor er det ikke urimeligt, at man har en formueskat. Men jeg tror, vi må sige, at det så heller ikke kan være rimeligt, at ganske almindelige mennesker med almindelig levestandard og almindelig tilværelse skal betale en ekstra skat alene af den grund, at ejendomsværdierne nu pludselig stiger til det dobbelte eller tredobbelte. Det gælder parcelhusejerne, og det gælder også f. eks. landbrugerne. Mange mindre landbrugere med en ejendomsværdi på 200.000-250.000-300.000 kr. har set ejendommen gå op i værdi nu til f. eks. 400.000-500.000 kr.; de får derved en ekstra belastning, som ikke kan være rimelig. Derfor ser jeg ikke noget forkert i, at man er gået op med den skattefrie bundgrænse for formuen, og jeg kan da sige — det tjene til oplysning både for hr. Holger Eriksen og hr. Aksel Larsen — at selv med den nedskæring af indtægten af formueskatten, som nu finder sted ved, at vi forhøjer bundgrænsen, er det alligevel således, at formueskatten for det